

[Wilhelm.]

nu blevet over 50 pct. af den samlede fiskerflådes værdi, der ligger på disse meget store enheder på over 50 BRT.

Det er en udvikling, som man selvfølgelig har set i almindelighed i samfundet, industrialiseringen, koncentrationen, proletariseringen af de tidligere håndværkere, nedflytningen, eller hvad man vil kalde det, af dem til industriarbejdere, og nu i de sidste 20 år er den altså også pågaaet meget voldsomt i fiskeriet. Men det er en udvikling, som også er fremskyndet af den erhvervs politik, som et flertal her har ført, en erhvervs politik som er karakteriseret ved afskrivningsfiduserne, ved trussereder mønstret fra coasterne, der jo for nogle år siden bredte sig også til fiskerflåden, ved fiskeribankens låne politik og ved skibskreditfondens rentetilskud, og det er en udvikling, som især for en 3-4 år siden blev voldsomt forstærket af de forventninger om EF's lyksaligheder, som EF-tilhængerpartierne prøvede at bilde befolkningen og herunder også fiskerierhvervet ind.

Det er i vores øjne snarere baggrunden end meget af det andet, man har sagt. Afskrivningsfiduser, trusserederifiduserne, rentetilskuddene gennem skibskreditfondens obligationer og oppustningen på grund af de helt urimelige og helt urealistiske EF-forventninger langt snarere end det, venstres ordfører, hr. Kofoed, kaldte baggrunden, nemlig det, han betegnede som en omkostningskrise.

Man har en forestilling, som er helt i strid med den udviklingstendens, jeg her har beskrevet ved over 20 år at tage enhedernes størrelse og fordelingen mellem selvstændige og lønarbejdere i dette erhverv, og denne fordeling ville endda se endnu grøllere ud, hvis man tog lønarbejderne på landjorden, altså i fiskeindustrien, med i opgørelsen; her var det kun de aktive erhvervsfiskere. Men der er en anden myte, jeg godt vil prikke lidt hul i, og det er denne med de fælles interesser mellem lønarbejderne i erhvervet og skipperne og ejerne af industrivirksomhederne, der er knyttet til erhvervet. Vi mener, den er lige så falsk på dette område som på alle mulige andre områder. Vi mener, at det er falsk f. eks., når man har slået på den fælles interesse, der måtte være med fiskeindustriens ejere, og som skulle være baseret

på, at den danske fiskeindustri altid har betalt og har kunnet betale høje priser for leverancerne fra de aktive erhvervsfiskere. Det er jo lige præcis det, der er baggrunden for den akutte økonomiske krise nu for de aktive erhvervsfiskere, at disse priser er raset ned, og at den danske fiskeindustri naturligvis ligesom en hvilken som helst anden privatejet industri ikke ser på, hvordan dens leverandører har det, men alene ser på: hvad kan markedet bære? Hvad er der af profitmuligheder?

Når jeg sagde, at vi klart finder det dokumenteret, at der overfiskes i de farvande, som dansk fiskeri er afhængig af og specielt i Nordsøen, så kan jeg her knytte an til det eksempel, der blev givet vistnok af hr. Kofoed, at fangsterne af sild i Nordsøen fra den danske fiskerflåde i de sidste 10-15 år er nedbragt til mellem 1/4 og 1/5 af, hvad de var dengang, til trods for, som også hr. Kofoed sagde, i virkeligheden en mere intensiv fiskeindsats, som vel nok, hvis den gøres op både på tonnage og på hjælpemidler, på fart, på bedre grej og på ny viden, er i hvert fald 5 gange så stor, som den var for 10-15 år siden. Jeg er stødt på fiskeribiologer, der mener, at den snarest er 10 gange så stor, så jeg anser det for sådan i den forsigtige ende, hvis jeg siger omkring 5 gange så stor. Det må være et klart fingerpeg om, at der er overfisket på denne bestand.

Jeg siger, at vi går ind for kvoteringer, men jeg vil da godt tilføje, at den måde, de er blevet administreret på hidtil og især på det sidste, er udtryk for en fummelfingretted, som man vel nok kunne have undgået. Nu rettes skytset i dag så stærkt fra forespørgeren mod fiskeriministeren. Jeg vil derfor godt spørge fiskeriministeren: holder det stik, at regeringen, at ministeren, i sommer drøftede kvoteringerne med fiskeriets organisationer, fordi man kunne forudse, at disse kvoter ikke slog til til et ubegrænset fiskeri i resten af kalenderåret, men at det var organisationerne, der ved den lejlighed, engang i sommer, foretrak at lade fiskeriet køre videre uden at lave f. eks. månedlige kvoteringer for den resterende del af året, og at det sådan set var ministeren og regeringen, der bøjede sig for dette ønske fra organisationerne? Jeg synes, det hører med i billedet, om det er sådan, det forholder sig, eller det er en helt usædvanlig fummelfing-